Hoofd in de wolken, voeten op de grond:

Edjean Semeleer op weg naar de verwezenlijking van zijn droom

Talent is een waardevol goed, maar je bereikt er niets mee als je niet weet hoe het te gebruiken. Dit is een les die Edjean Azzeddin Semeleer in de afgelopen jaren goed heeft geleerd. Als tiener gebruikte hij zijn stem zo verkeerd, dat hij verplicht op zangles moest en drie jaar lang niet meer 'vrij' mocht zingen, zelfs niet thuis. Het was een frustrerende ervaring. Maar nu, bijna tien jaar na die eerste gedwongen stemoefeningen, is hij erg blij dat hij niet heeft opgegeven. Hij weet nu, dat de technische vaardigheden hem zullen helpen om de komende decennia te blijven doen wat hij zo graag doet, namelijk: het zingen van liederen die mensen in hun hart raken.

Edjean met zijn moeder Rosaura, vader Edmundo en zusje Jeanedy.

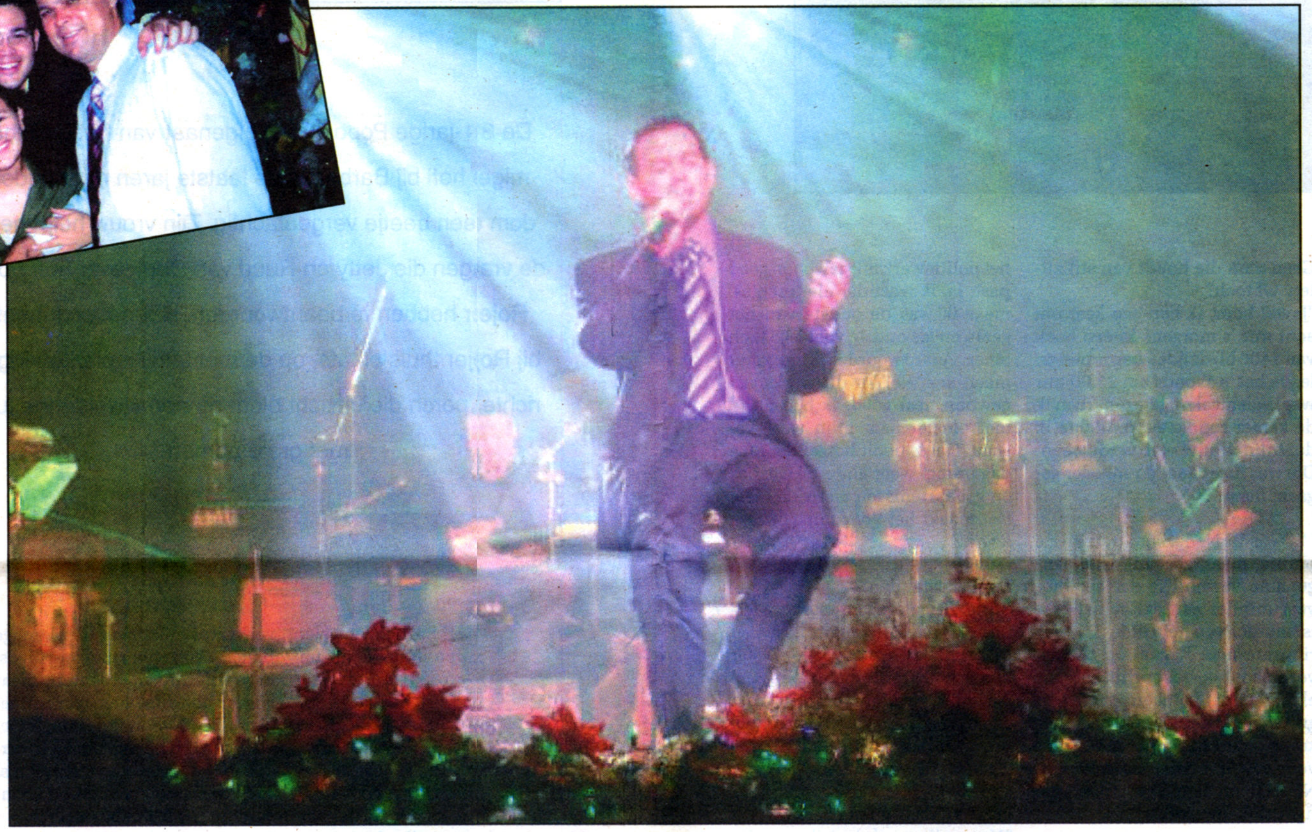

Het eerste concert van Edjean was meteen uitverkocht.

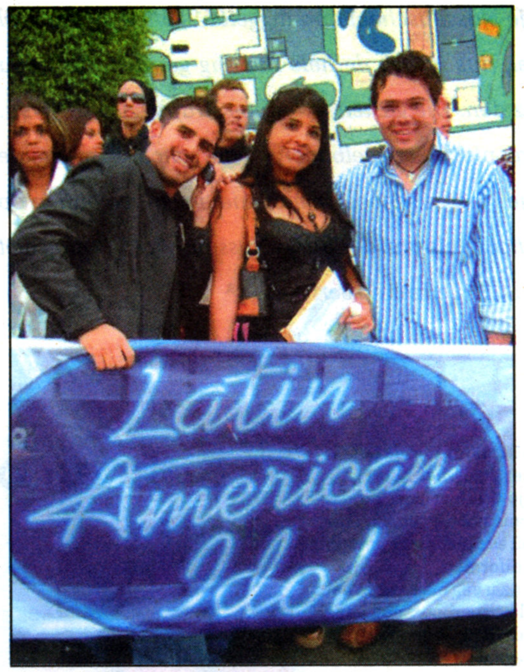

In 2006 deed hij mee aan Latin American Idol.

Door Anouska Kock

Aruba maakte voor het eerst kennis met Edjean in 1994, toen hij door basisschool Pius X als een van de afgevaardigden werd gezonden naar het Voz-i-Landia zangfestival. Zijn vertolking van het emotionele lied Respetami (over een kind dat wordt mishandeld) bezorgde hem de tweede prijs voor de liedjescategorie en de derde plaats voor de stemcategorie. Ondanks de enthousiaste ontvangst destijds van het publiek, wil Edjean opnames van dit lied nu niet meer horen. "Ik klonk vroeger verschrikkelijk. Ik had totaal geen techniek", zegt hij met een grijns.
Ook navolgende liedjes van hemzelf uit de jaren negentig – liedjes die enorm populair waren op Aruba – wil Edjean vandaag de dag niet meer horen. "Soms kan ik niet geloven dat het echt mijn stem is, dat ik echt zo klonk. Ik zing nu heel anders. Gelukkig."
Zijn tienerjaren waren voor Edjean vooral een kennismaking met zijn eigen talent en de ontwaking van zijn droom (om een leven lang te mogen zingen voor publiek). In de jaren negentig was hij zich nog niet bewust van technieken, maar liet hij zich leiden door een oprechte liefde voor optreden. En destijds was dat genoeg. Aruba was dol op de onschuldige Edjean en zijn emotionele liedjes. Hij was een graag gewilde performer, die met zijn gevoelige stem menig Arubaans publiek in beroering bracht. Bij liedjes zoals 'Mami, pordonami' (over een kind dat vergeving vraagt van zijn moeder) en 'San Nicolas, please cordaribami' (over een kind dat Santa Claus vraagt om gezondheid voor zijn ernstig zieke moeder) pinkte menig publiek zelfs een traantje weg.
"Mami, pordonami' was eigenlijk gewoon bedoeld voor mijn eigen moeder", vertelt de zanger. "Het was gecomponeerd door Roy Olive,die ook Respetami had geschreven. Ik had het opgenomen voor mijn moeder, maar het ging naar de radio's en werd een hit. Ik denk dat dit vooral kwam, omdat veel mensen zichzelf in de tekst herkennen. Iedereen heeft wel eens dingen gedaan die pijnlijk zijn voor een moeder. Ik denk dat ook mijn andere liedjes uit die tijd daarom zo'n succes waren. Omdat het mensen raakt. Dat wil ik blijven doen. Mensen raken. Een verschil maken in iemand's leven."
In maart 1995 culmineerden de successen van zijn liedjes in de productie van Edjean's eerste eigen cd. Dit eerste album, getiteld 'Cantando pa su pueblo' werd uitgebracht ter gelegenheid van Arubadag (Dia di Himno y Bandera), en bevatte een compilatie van liedjes met verschillende thema's.
Eenzelfde soort cd verscheen 10 jaar later, in maart 2005, getiteld 'Mi Pais'.

'Ik wil mensen raken, een verschil maken in iemands leven'

'IK WORD WEL DOKTER'
Tussen 1997 en 2000 was het stil rond Edjean Semeleer. En niet zonder reden. Het veelbelovende talent had namelijk studie-arrest: hij mocht niet meer zingen.
"Rond mijn 14e kreeg ik de baard in de keel. Toen kwam ik er ook achter dat ik mijn stem verkeerd gebruikte – en dat al jarenlang. Ik moest naar de KNO-arts, en later naar stemtrainingen. Mijn toenmalige zangdocente Mayra Kock-Garrido vertelde me dat ik zingen in de toekomst wel vergeten kon, als ik nu niet aan techniek ging werken. Ik mocht voortaan alleen zingen als ik op les was, één keer in de week. Optreden mocht niet meer. Zelfs thuis mocht ik niet zingen."
"Vreselijk vond ik dat, in het begin. Het was een hele frustrerende ervaring. Ik moest alles opnieuw leren. En na een keer of drie wilde ik ermee stoppen. 'Laat maar, ik word wel dokter', zei ik. Mijn moeder heeft ervoor gezorgd dat ik volhield. Maar het heeft erg lang geduurd voordat ik de training kon waarderen, zeker zo'n twee tot drie jaar. Gelukkig weet ik nu hoe belangrijk techniek is. Als je zingt, mag je je stem niet forceren. Zing je zonder techniek, dan ben je verkeerd bezig."
Semeleer's loopbaan staat nu, anno 2007, vooral in het teken van de ontdekking van zijn eigen sound en het opbouwen van ervaring. Hij werkt hard aan zijn techniek – hij krijgt les van zangeres Tica Giel, en streeft naar twee cd's en twee concerten per jaar. In 2006 deed hij zelfs mee aan de Latin American versie van Idols, waar hij indruk maakte op jurylid Jon Secada, maar desondanks de finale niet haalde.
Dat Edjean Semeleer echter een grote achterban kan mobiliseren, is inmiddels bewezen door het succes van de eerste twee cd's 'Cantando pa su pueblo', en 'Mi Pais' en de vier Kerst-cd's (Hey...ta Pasco!, volumes 1,2,3 en 4), en de sensatie rond zijn eerste concert in december 2006 (Cas di Cultura was die avond uitverkocht).
Zelfs zijn vader Edlmundo, die in tegenstelling tot moeder Rosaura aanvankelijk nogal sceptisch stond tegenover een carriere in de muziekwereld, en die liever had gewild dat zijn zoon zich zou richten op een conventionelere professie, schijnt nu eindelijk overtuigd te zijn van Edjean's vermogen.
Edjean zelf vindt het allerminst vreemd dat hij kiest voor een leven op het podium. "Muziek zit in onze familie", zegt hij. "Als kind in mijn moeders buik werd ik al rustig als mijn vader gitaar speelde – tenminste, dat is mij zo later vertelt. En als pasgeboren baby schijn ik ook niet te hebben kunnen slapen zonder muziek."
"Mijn tien jaar jongere zusje Jeanedy is overigens net zo. Ook zij houdt van muziek. En ook zij zingt."

BAND MET MAROKKO
Geheel los van zijn zangcarriere, koestert Semeleer de wens om eens kennis te maken met de man (of de familie van de man) aan wie hij zijn tweede naam, Azzeddin, te danken heeft. "Het is een apart verhaal", zegt de zanger. "De voornamen van mijn zusje en ik zijn combinaties van de namen van mijn ouders – die heten Rosaura Jeannette en Edmundo. Maar onze tweede namen, Azzeddin en Látifah, zijn Arabische namen die aan mijn ouders werden geadviseerd door een Marokkaanse man die zij eens ontmoetten tijdens een treinreis door Europa. Die man was kankerpatiënt. Hij heette Jamaï Benaiisa en had niet lang niet meer te leven. Nog een paar maanden nadat mijn ouders weer terug waren op Aruba, hebben ze nog met hem gecorrespondeerd, en ook nog even met zijn vrouw. Maar daarna is het contact verloren. Die man had zelf een stuk of zes kinderen, van wie er twee net zoals wij Azzeddin en Látifah heetten. Hij had mijn ouders gevraagd om hun kinderen ook zo te noemen. Waarom weet ik eigenlijk niet. Het is misschien raar, maar ik voel echt een speciale band met die man en zijn familie. Ik zou graag eens naar Marokko reizen. Die man zelf zal nu wel dood zijn, maar ik zou graag kennis maken met zijn vrouw en kinderen."
Graag zou Semeleer zijn kunsten verder ontwikkelen aan een gerennomeerde universiteit of academie, zoals de 'Full Sail' Real World Education in Orlando, Florida, waar hij bijvoorbeeld Show Production & Touring en Entertainment Business zou willen doen. "Het is allemaal nog niet zeker", zegt hij, "want ik zou ook naar een andere school, die echt gespecialiseerd is in muziek, kunnen gaan." De niet geringe kosten voor een Amerikaanse opleiding (vele tientallen duizenden dollars per jaar) hoopt hij te kunnen financieren met de opbrengst van zijn cd's en concerten.

'Ik weet dat ik op de juiste weg ben'

Edjean's zaken worden momenteel bijna allemaal door hemzelf geregeld. Vroeger had hij Roy Olive als manager, en later zijn ouders. Maar tegenwoordig geeft Edjean er de voorkeur aan om zelfs alles in handen te hebben. Hij geniet van de controle, maar zegt ook dat het veel van hem vergt. De organisatie van zijn eerste concert in december 2006 in Cas di Cultura vormde bijvoorbeeld een enorme klus, vooral op het gebied van promotie. Hij is dankbaar voor de hulp die hij kreeg van zijn ouders, familie en vrienden, onder wie de bekende musicus Hildward Croes.
Verder is hij radiodirecteur Erin Croes van Magic Fm erkentelijk voor zijn assistentie en de bedrijven Romar Trading, Kerstboomlandia, SETAR nv, Trash by Ronchi en Caribbean Overseas voor hun sponsoring. "Het concert was fantastisch, en dat terwijl ik voorafgaand niet eens mijn hele repertoir heb kunnen repeteren. Ik had namelijk 22 liedjes op mijn programma staan, maar ik had ze nooit allemaal achter elkaar gerepeteerd. Ik had dus geen flauw idee hoe lang alles zou duren. Daar kwam ik pas op de avond zelf achter. Het duurde drie uur..."
"Het is raar. Als ik er nu met een nuchter hoofd aan terugdenk, dan lijkt het best lang, drie uur. Maar op dat moment voelde ik dat absoluut niet. Het publiek ook niet. Er hing een heel bijzondere sfeer, iedereen was uitgelaten. De band, ik, het publiek.... we voelden als één. Ik kan het niet omschrijven... Je had erbij moeten zijn. Zo'n avond als die, dat zijn van die momenten waarop ik heel zeker weet dat ik op de juiste weg ben."

"Ik wil mensen raken een verschil maken in iemands leven."